

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **L. G.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Šívarou
sídlem Dobrovského 1310/64, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

za účasti
1) **Město Bučovice**
sídlem Jiráskova 502, 685 01 Bučovice

2) **T. S.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 18. 12. 2020, č. j. JMK 172983/2020, sp. zn. S-JMK 68345/2020 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odbor životního prostředí a stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 5. 3. 2020, č. j. MUB/OSÚ-6229/2020 bar, sp. zn. OSÚ-17936/2018-bar, kterým k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) (dále též „stavebník“), dodatečně povolil stavbu „*Hospodářská budova s garáží, retenční jímka, zpevněné plochy*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. X.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se plně ztotožnil s argumentací stavebního úřadu se a doplnil, že předmětná stavba svým rozsahem a charakterem nenarušuje celkový ráz stávající zástavby nad míru přiměřenou daným poměrům. Dále dodal, že stavebník započal provádět předmětnou stavbu bez rozhodnutí vyžadovaného zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“), přičemž se jedná o stavbu, která souvisí a podmiňuje plánovanou stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. X v k. ú. X, o které stavební úřad vede pod sp. zn. OSÚ-8091/2020-bar samostatné územní a stavební řízení. Nelze tedy na předmětnou stavbu pohlížet tak, že nesplňuje požadavky § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“), že se nejedná o pozemek stavby pro bydlení, na kterém lze umisťovat další stavby související a podmiňující bydlení, když stavba hlavní (rodinný dům) nebyla alespoň umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Tuto argumentaci žalovaný odmítá, a to právě s odkazem na skutečnost, že o stavbě rodinného domu (o stavbě hlavní), stavební úřad již vede společné územní a stavební řízení. Předmětná stavba, která byla předmětem řízení vedeného stavebním úřadem podle § 129 stavebního zákona, a byla napadeným rozhodnutím stavebního úřadu dodatečně povolena, plní funkci stavby vedlejší, související a podmiňující bydlení v projednávané stavbě rodinného domu, neboť bude sloužit zejména k zajištění parkovacího zázemí pro osobní automobily obyvatelů rodinného domu. V daném případě je předmětem celkového záměru stavebníka soubor vzájemně souvisejících staveb, jimiž se v rámci jednoho záměru uskutečňuje výstavba za společným účelem, kterým je bydlení v rodinném domě. Stavebník započal realizovat nejprve stavbu vedlejší souboru staveb (hospodářskou budovu), která doplňuje účel užívání stavby hlavní (rodinného domu). Za této situace nebylo možné záměr jako celek povolit v rámci společného územního a stavebního řízení, neboť stavbu vedlejší stavebník započal realizovat bez rozhodnutí vyžadovaného stavebního zákonem. Proto bylo nutné stavbu samostatně projednat dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, tj. v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Žalovaný také zdůraznil, že stavební úřad je v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby vázán návrhem stavebníka, přičemž účel stavby stavebník deklaruje předloženou projektovou dokumentací k podané žádosti.

II. Shrnutí žalobních argumentů

3. Ve včas podané žalobě žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť se obě zakládají na nezákonných podkladových rozhodnutích, správní orgány porušily základní principy správního řízení, zejména zásadu procesní rovnosti, legality a principy dobré správy obecně. Proto žalobce soudu navrhl, aby obě rozhodnutí zrušil.

4. Žalobce v první řadě nesouhlasí s žalovaným, že postačuje, když je o povolení stavby hlavní zahájeno řízení a nemusí být vydáno pravomocné rozhodnutí o povolení stavby. Žalobce má za to, že dokud není vydáno pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby, nejedná se dle stavebního zákona o stavební pozemek, a tudíž není možné umísťovat na něj stavby, které mohou být dle vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území umístěné jako doplňkové na pozemcích staveb pro bydlení. Stavebník navíc k žádosti o stavební povolení pro stavbu rodinného domu nedodal potřebné doklady.
5. Žalobce namítá, že stavební úřad se spokojil pouze s formálním označením stavby jako garáže, přičemž z proporcí a velikosti prováděné stavby je zcela zjevné, že se svými rozměry nejedná o stavbu pro parkování osobních vozidel k předpokládané stavbě hlavní rodinného domu, ale spíše pro parkování nákladních aut, případně stavebních strojů stavebníka a ve skutečnosti se jedná o stavbu pro podnikatelskou činnost. Žalobce zpochybňuje skutečný účel stavby vysoké téměř 7 m, určené pro parkování osobních vozidel.
6. Žalobce dále trvá na tom, že povolená stavba je v rozporu s územním plánem města Bučovice. Ani podle nového územního plánu ze dne 7. 10. 2020 podle názoru žalobce není možné stavět doplňkové hospodářské stavby (bez povolené stavby hlavní) na části území označené v ploše ZS – zeleň – soukromá a vyhrazená, vymezené jako územní rezerva pro bydlení. Žalobce upozorňuje, že předmětná stavba označená jako „*Hospodářská budova s garáží, retenční jímka, zpevněné plochy*“ není stavbou pro bydlení a nemůže být její stavba povolena bez povolené stavby hlavní (rodinného domu). Žalobce se domnívá, že nelze započít stavbu hospodářské budovy bez stavebního povolení a následně její stavbu dodatečně povolit, jen proto, že je označená jako stavba vedlejší k plánované stavbě rodinného domu, jehož stavba také není zatím povolena. Dále žalobce uvádí, že jestliže je podle platného a účinného územního plánu dotčený pozemek parc. č. X v k. ú. X nacházející se v nezastavěném území, evidován v ploše ZS – zeleň – soukromá a vyhrazená, jehož hlavní využití je soukromá zeleň, je podle podmínek využití ploch ZS nepřipustné využití pro stavby pro bydlení (tj. zde stavbu hlavní).
7. Žalobce má za to, že předmětná stavba nesplňuje obecné požadavky na využívání území zakotvené ve vyhlášce o obecných požadavcích na využívání území. Na základě těchto skutečností se žalobce domnívá, že stanovisko Městského úřadu Bučovice, Odboru územního plánování, rozvoje a investic, ze dne 24. 4. 2019, č. j. MUB/OÚP-24846/2019 barok a závazné stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje, oddělení územního plánování, ze dne 12. 11. 2020, č. j. JMK 157357/2020, sp. zn. S-JMK 75309/2020 OÚPSŘ, jsou nezákonná, mj. pro rozpor s § 21 odst. 4 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území.
8. Za další nezákonný podklad pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje žalobce stanovisko Městského úřadu Bučovice, odbor životního prostředí a stavebního úřadu, č. j. MUB/OŽP-27944/2018 ohm, ze dne 11. 6. 2018 pro nakládání s odpady, neboť toto stanovisko se vydává pro stavbu „*Novostavba rodinného domu a hospodářské budovy*“ M. parc. č. X a XA včetně připojení na inženýrské sítě. Odbor životního prostředí správního orgánu prvního stupně dopředu uděluje souhlas s nakládáním s odpady pro novostavbu rodinného domu, který však není předmětem dodatečného povolení. Stanoviskem Městského úřadu Bučovice, odbor životního prostředí a stavebního úřadu ze dne 11. 6. 2018, č. j. MUB/OŽP-27944/2018 ho, byl záměr povolen již 2 roky před podáním žádosti stavebníka. Nelze vydat závazné stanovisko k nakládání s odpady ke stavbě rodinného

domu, který v té době nebyl předmětem žádosti a nemělo oporu v podkladech. V době vydání stanoviska nebyla součástí spisu projektová dokumentace ani další zákonem stanovené podklady, které stavebník doložil správnímu orgánu prvního stupně až v průběhu roku 2019.

9. Podle názoru žalobce nebyly dodrženy ani odstupy povolované stavby od pozemku žalobce stanovené obecně závaznými předpisy, zejména vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území. Přitom stavebník stavbu zhotovil na samé hranici pozemků a základem na pozemku žalobce.
10. Žalobce dále namítl nesprávný úřední postup stavebního úřadu. Je toho názoru, že stavební úřad postupoval v rozporu se zásadou procesní rovnosti a nestrannosti. Žalobce namítá, že pracovník stavebního úřadu, pan Z. B., bezesporu v první řadě poté, co obdržel dne 31. 10. 2018 podnět žalobce k přešetření nepovolené stavební činnosti, informoval stavebníka o obsahu podnětu a nad rámec povinnosti poučovací poradil stavebníkovi, aby podal *pro forma* dodatečnou žádost o povolení stavby. Poté, dne 1. 11. 2018, provedl stavební úřad naoko kontrolní prohlídku, na které zjistil existenci zákonem předpokládaného důvodu pro zahájení řízení o odstranění stavby (resp. její části) podle § 129 stavebního zákona a toto řízení zahájil. Následně si však stavební úřad všimnul, že mu byla shodou náhod dne 31. 10. 2018 doručena žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby, a tak stavební úřad v souladu s § 219 odst. 2 stavebního zákona řízení přerušil a vedl řízení o podané žádosti. Na opakované žádosti právního zástupce žalobce o zaslání podkladů stavební úřad reagoval a protokol o místním šetření a zákazu stavby ze dne 1. 11. 2018 mu zaslal teprve dne 6. 12. 2018.
11. Žalobce namítal podjatost, jelikož stavebník udělil plnou moc panu P. P., který je úředníkem stavebního úřadu. Tato námitka dle tajemnice úřadu však není relevantní, neboť pan P. žádné úkony v předmětném řízení nepodniknul. Žalobce k tomu však dodává, že bylo v řízení prokázáno, že P. P. jednal opakovaně s účastníkem řízení o udělení souhlasu pro získání stavebního povolení pro stavebníka, což nakonec vyústilo v to, že stavebník zahájil stavební činnost bez povolení a v rozporu s územním plánem. V řízení o dodatečném povolení předmětné stavby bylo rozhodováno na základě podkladů, které pro stavebníka „vypracoval“ podřízený pracovník vedoucího stavebního úřadu Z. B., pan P. P., který má kancelář hned vedle kanceláře vedoucího Z. B. Žalobce má tedy za to, že lze jen stěží vyvrátit pochybnost o nepodjatém rozhodování v dané věci, když jeden z pracovníků stavebního úřadu zastupuje stavebníka a radí mu, jak stavět načerno s tím, že jeho nadřízený a kolega z vedlejší kanceláře bude „nestranně“ rozhodovat o dodatečném povolení stavby. Žalobce má proto důvodné pochybnosti o nestrannosti celého stavebního úřadu.
12. Další nesprávný úřední postup žalobce shledává v tom, že dne 17. 9. 2019 proběhlo místní šetření, které proběhlo podle názoru žalobce v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když stavební úřad umožnil účastnit se místního šetření otci stavebníka, přičemž správní řízení je neveřejné (nebyla mu udělena ani plná moc ze strany stavebníka). S touto námitkou uvedenou v odvolání se žalovaný nijak nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že po dokončení bude stavba užívána jako doplňková stavba k plánované stavbě rodinného domu. K námitce žalobce ohledně zásahu stavby do jeho pozemku uvádí, že v daném případě nebylo zjištěno, že by stavebník prováděl předmětnou stavbu také na pozemku žalobce, tj. že by předmětná zahájená stavba (její základy) zasahovaly zčásti do sousedního pozemku ve vlastnictví žalobce. Rozpor mezi prováděnou

stavbou dle projektové dokumentace a vytyčovacími protokoly stavební úřad při ústním jednání s ohledáním na místě konaném dne 17. 9. 2019 nezjistil. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by prováděná stavba (v části základů betonového oplocení) přesahovala do jeho pozemku, pouze toto v průběhu řízení tvrdil. K námitce žalobce ohledně přesahu požárně nebezpečného prostoru prováděné stavby na jeho pozemek parc. č. XB (zahrada) k. ú. X žalovaný odkazuje na požárně bezpečnostní řešení stavby (PBŘ), které je součástí předložené projektové dokumentace stavby, a dále na situační výkres s vyznačením požárně nebezpečného prostoru stavby, ze kterého toto tvrzení žalobce nevyplývá.

14. K námitce žalobce ohledně podjatosti pracovníků stavebního úřadu žalovaný odkazuje na související spis vedený pod sp. zn. S-JMK 20667/2019 OÚPSŘ, ve věci odvolání žalobce proti usnesení tajemnice Městského úřadu Bučovice ze dne 10.1.2019, č. j. MUB/KT-950/2019 kov, sp. zn. KT-707/2019-kov, ve kterém tajemnice jako služebně nadřízená úřední osoba vedoucího stavebního úřadu Z. B. dospěla k závěru, že námitka podjatosti této úřední osoby a potažmo celého stavebního úřadu není důvodná. Žalovaný po přezkoumání předloženého spisového materiálu v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že námitka podjatosti úřední osoby Z. B., vedoucího stavebního úřadu, kterou žalobce prostřednictvím zplnomocněného zástupce uplatnil v podání ze dne 18. 12. 2018, a důvody v ní uvedené, nezakládají důvodnou pochybnost o podjatosti této úřední osoby.
15. Dle názoru žalovaného k vyloučení z důvodu podjatosti je v tomto případě třeba nalézt vždy ještě určitý konkrétní zájem (pozitivní nebo negativní) úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat, což v tomto případě ze spisového materiálu v žádném případě nevyplývá. To, že zástupce žalobce předložil jako přílohu námítky podjatosti ze dne 18. 12. 2018 kopii plné moci sepsané dne 20. 5. 2018, kterou stavebník T. S. zplnomocnil na dobu určitou, tj. do 31. 12. 2018, P. P., pracovníka stavebního úřadu, k zastupování ve věci zajištění stanovisek, vyjádření, územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu rodinného domu na pozemcích parc. č. X a XB v k. ú. X, nelze dovozovat osobní zájem úřední osoby Z. B., vedoucího stavebního úřadu, na výsledku řízení, který by zakládal důvod pro pochybnosti o jeho nepodjatosti pro poměr k věci. Jak žalovaný zjistil, v předloženém prvoinstančním spise stavebního úřadu se zmiňovaná plná moc ze dne 20. 5. 2018 pro zastupování stavebníka P. P. nenachází, z čehož vyplývá, že tato plná moc nebyla ze strany stavebníka či zástupce do předmětného řízení vůbec předložena. Navíc se jedná o plnou moc na dobu určitou, tj. do 31. 12. 2018, která je od uvedeného data již neplatná a ze spisu stavebního úřadu nevyplývá, že by P. P. stavebníka v daném řízení zastupoval.
16. K námitce žalobce ohledně údajné neúplnosti projektové dokumentace stavby, která dle jeho názoru neřeší způsob napojení stavby neveřejnou technickou a dopravní infrastrukturou, že není řešen příjezd ke stavbě aj., žalovaný uvádí, že se všemi zmiňovanými námitkami se podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konkrétně žalovaný uvedl, že stavební úřad náležitě zkoumal, zda stavebník předloženou projektovou dokumentací prokázal splnění požadavků § 129 odst. 3 stavebního zákona pro dodatečné povolení předmětné stavby.
17. Jelikož se žalobní námitky shodují s odvolacími, žalovaný opět zopakoval svoji argumentaci z napadeného rozhodnutí a v podrobnostech na ni odkázal. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

18. Žalobce v replice uvedl, že stavebník nedodržel lhůtu k doplnění podkladů žádosti o dodatečné povolení stavby ve lhůtě stanovené stavebním úřadem do 29. 3. 2019 pod hrozbou zastavení řízení o dodatečném povolení a pokračování v řízení o odstranění stavby; i přesto stavební úřad řízení nezastavil. K této námitce se žalovaný nijak nevyjádřil. Co se týká zásahu stavby do pozemku žalobce, žalovaný uvádí, že žádný takový zásah nebyl zjištěn, dle něj stavebník zajistil řádné vytýčení před zahájením stavby a že stavební úřad rozpor mezi prováděnou stavbou dle projektové dokumentace a vytyčovacími protokoly nezjistil ani ohledáním na místě dne 17. 9. 2019. Žalobce s tímto nesouhlasí, když z přiložené fotodokumentace vytvořené již v únoru 2019 je zjevné, že základy stavby zasahují cca 40-50 cm na pozemek žalobce. Fotografiemi jsou zdokumentované i geodetické značky v terénu, vše je součástí spisu. Není tedy pravdou, že by žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by prováděná stavba přesahovala na jeho pozemek. Žalobce dále setrval na žalobní argumentaci.
19. V podání ze dne 26. 10. 2021 žalobce upozornil, že žalovaný ve svém vyjádření argumentoval, že stavba garáže bude plnit funkci stavby vedlejší k rodinnému domu, jako související stavba pro realizaci „jednoho záměru“ se společným účelem dle § 2 odst. 8 a 9 stavebního zákona s tím, že nedojde k porušení zákona, neboť je současně vedeno společné řízení o umístění a povolení stavby rodinného domu. Žalovaný odmítl námitku žalobce o nepřípustnosti umístění doplňkové stavby ke stavbě hlavní (rodinnému domu) na pozemku určeném pro bydlení, jestliže tato nebyla umístěna pravomocným rozhodnutím. Na základě dotazu žalobce na stavební úřad prvního stupně bylo zjištěno, že stavebník [osoba zúčastněná na řízení 2)] neodstranil podstatné vady žádosti k vydání stavebního povolení na stavbu rodinného domu, a proto bylo řízení o jeho žádosti zastaveno. Potvrzuje se tak domněnka žalobce, že žádost o vydání stavebního povolení pro rodinný dům byla pouze formálním právním jednáním pro to, aby stavebník obhájil existenci stavebního povolení pro hospodářskou budovu s garáží a stavebník ani po roce nedoplnil žádost o vydání stavebního povolení pro stavbu rodinného domu o potřebné listiny. Za této situace není možné považovat stavbu garáže a hospodářské budovy za stavbu vedlejší ke stavbě hlavní, která nejen, že není povolena, ale stavebník o ni v tuto chvíli o její povolení ani řádně nepožádal.

IV. Posouzení věci soudem

20. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
21. Soud předesílá, že žalobní námitky v podstatě kopírují námitky odvolací, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Krajský soud se ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované a dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny odvolací námitky, se kterými se řádně vypořádal. Napadená rozhodnutí proto nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud proto v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

IV. a) Námitky podjatosti

22. Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Odstavec 3 téhož ustanovení praví, že „[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.“
23. Z dikce zákona vyplývá, že pro vyloučení úřední osoby pro podjatost nestačí pouhý odkaz na poměr k projednávané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, ale je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat, a faktickou možnost ovlivnění řízení (srov. § 14 [Podjatost úřední osoby, znalce a tlumočníka]. In: *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019*).
24. Ze správního spisu soud zjistil, že tajemnice Městského úřadu Bučovice usnesením ze dne 10. 1. 2019, č. j. MUB/KT-950/2019 kov, sp. zn. KT-707/2019-kov, rozhodla že oprávněná úřední osoba stavebního úřadu – pan Z. B., který vedl stavební řízení, není vyloučen z úkonů v nyní posuzovaném správním řízení. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které byl dne 15. 5. 2019 rozhodnutím žalovaného č. j. JMK 69852/2019 zamítnuto.
25. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že k vyloučení z důvodu podjatosti je v tomto případě třeba nalézt určitý konkrétní zájem úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat, což se v nyní posuzovaném případě nestalo. Jakkoliv je zastupování stavebníka úředníkem stavebního úřadu nevhodné, nemá vliv na podjatosti jiné úřední osoby. Tím spíše, pokud jde o osobu tomuto úředníkovi nadřízenou.
26. Pokud jde o oznámení podnětu žalobce stavebníkovi, tak soud dodává, že i kdyby se tak stalo, nebylo by tímto nijak zasaženo do práv žalobce. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona má stavební úřad povinnost poučit stavebníka o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. K podání žádosti by tedy s velkou pravděpodobností stejně došlo.
27. Soud má proto za to, že žalovaný i prvoinstanční správní orgán se řádně vypořádali s námitkami podjatosti, které žalobce vznesl. Nadto soud dodává, že sám nemůže o podjatosti úředních osob rozhodovat.

IV. b) Stavba rodinného domu, studny, plotu

28. Předmětem nyní projednávané věci je dodatečné povolení stavby „*Hospodářská budova s garáží, retenční jímka, zpevněné plochy*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. X a řízení mu předcházející. Soud se proto nezabýval námitkami žalobce směřující proti nepovolené stavbě studny a plotu. Tyto stavby nejsou předmětem napadeného rozhodnutí.
29. Dále soud připomíná, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nemůže tudíž brát v potaz pozdější zastavení společného územního a stavebního řízení týkající se stavby rodinného domu osoby zúčastněné na řízení 2).

IV. c) Řízení o dodatečném povolení stavby, nedodržení odstupových vzdáleností, stínění

30. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
31. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
32. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
33. Dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Stavební úřad tedy vychází ze stejných podkladů, jako při rozhodování o stavebním povolení, tedy zejména z projektové dokumentace ke stavebnímu záměru.
34. Umístění i realizace stavby byla tedy stavebním úřadem zhodnocena dle předložené dokumentace a stavební úřad zároveň stanovil podmínky pro dokončení nyní povolované stavby. Pokud žalobce namítá nedodržení odstupových vzdáleností, tak stavební úřad neměl jinou možnost než zhodnotit soulad povolované stavby s § 23 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území dle předložené projektové dokumentace. A dle této dokumentace (viz vytyčení rohů novostavby ze dne 5. 3. 2018, provedené panem P. K.) měla být odstupová vzdálenost nejméně 2,5 m od společné hranice pozemků žalobce a stavitele.

Dle dodatečného povolení tedy nebyla povolena stavba, která by jakkoliv zasahovala na pozemek žalobce. Námitka žalobce stran nedodržení odstupových vzdáleností je tedy v tomto okamžiku nedůvodná.

35. K námitce týkající se chybějící posouzení stínění budovy soud odkazuje na prvostupňové rozhodnutí (str. 12), kde se stavební úřad s touto námitkou řádně vypořádal. Soud zdůrazňuje, že i v žalobě žalobce tuto námitku vznesl jen v obecné rovině, proto na ni soud tak i reaguje. Žalobce nenamítá žádný konkrétní zásah do svých subjektivních práv spočívající např. v nadměrné stínění budovou. Taková námitka je proto nedůvodná.

IV. d) Vedlejší stavba ke stavbě hlavní

36. Stavební zákon v § 2 odst. 9 definuje vedlejší stavbu jako stavbu v souboru staveb, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní.
37. Jak správně žalobce usuzuje, je vedlejší stavba „závislá“ na stavbě hlavní, právě proto, že zabezpečuje užitelnost a doplňuje účel užívání hlavní stavby. Zpravidla tedy platí, že vedlejší a doplňkové stavby jsou umísťovány a povolovány v rámci jednoho společného řízení. Avšak v nyní projednávané věci je situace odlišná, jelikož stavebník již započal se stavbou vedlejší stavby bez povolení. Právě z tohoto důvodu, jak správně zdůraznil i žalovaný (viz str. 10 napadeného rozhodnutí), bylo nutné rozhodnout o dodatečném povolení pro vedlejší stavbu v samostatném řízení dle § 129 stavebního zákona. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že dodatečně povolovaná stavba je projektovaná jako stavba vedlejší, kdy napojení stavby na nezbytnou technickou infrastrukturu má být realizováno domovními rozvody na plánovanou novostavbu rodinného domu. Z těchto důvodů byla také závazná stanoviska dotčených orgánů vydána pro společný záměr – stavbu rodinného domu s vedlejší stavbou.
38. Soud má proto za to, že žalovaný ani stavební úřad nepochybili, když dodatečně povolovanou stavbu posuzovali v rámci společného záměru – stavby souboru staveb sestávající z rodinného domu a hospodářské budovy s garáží. Bylo by totiž přepjatě formalistické odhlédnout o žádosti o vydání společného souhlasu pro rodinný dům, a to zejména za situace, kdy byla řada technických požadavků navázána na stavbu tohoto rodinného domu.
39. Posouzení staveb jako společného záměru nezpůsobuje tedy ani nezákonnost závazných stanovisek (ze dne 24. 4. 2019, č. j. MUB/OÚP-24846/2019 baro, a ze dne 11. 6. 2018, č. j. MUB/OŽP-27944/2018 hom). Závazná stanoviska jsou závazná pro vydání dodatečného povolení stavby, nedodržením podmínek v nich uvedených pak dochází k porušení vydaného povolení. Tato situace však není předmětem nyní posuzované věci.
40. Stavební úřad při rozhodování o dodatečném povolení stavby nemůže předjímat, jak bude stavba reálně uskutečněna. Stavbu posuzuje a povolení vydává dle předložené dokumentace. Následné nedodržení podmínek dodatečného povolení je nutné následně řešit v jiném řízením.

IV. e) Rozpor s územním plánem

41. K namítanému rozporu stavby s územním plánem města Bučovice soud uvádí následující.
42. Ze závazného stanoviska Městského úřadu Bučovice, odbor územního plánování, rozvoje a investic ze dne 24. 4. 2019, č. j. MUB/OÚP-24846/2019 baro, plyne, že umístění nyní

posuzované stavby spolu s rodinným domem je v souladu s územním plánem. Toto závazné stanovisko bylo následně potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2020, č. j. JMK 157357/2020.

43. Jak soud vyložil výše, dotčené orgány nepochybily, když vydaly závazná stanoviska pro společný záměr – stavbu rodinného domu s vedlejší hospodářskou stavbou s garáží. Dotčené orgány, stejně jako stavební úřad, vychází ze stavebníkem deklarovaného stavu. Soud opět zdůrazňuje, že v rámci řízení o dodatečném povolení rozestavěné stavby není možné předjímat budoucí stav.

IV. f) Účel stavby

44. Ani námitka žalobce stran skutečného účelu stavby není důvodná. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že stavební úřad je v řízení o dodatečné povolení stavby vázán návrhem stavebníka, přičemž účel stavby stavebník deklaruje předloženou projektovou dokumentací k podané žádosti. V nyní posuzovaném případě stavebník předložil ke své žádosti projektovou dokumentaci, podle které požaduje dodatečně povolit stavbu hospodářského objektu s garáží pro tři osobní automobily. Stavební úřad proto nemohl nijak rozporovat tvrzený účel stavby. Ale také mohl pouze za tímto účelem stavbu povolit. Pokud by stavba měla sloužit jinému účelu, je nutné o takovou změnu následně požádat.
45. Námitce chybného, formalistického posouzení účelu stavby soud nepřisvědčil. Nedodržení účelu, za jakým byla stavba povolena nelze z logiky věci řešit v rámci řízení o dodatečném povolování stavby, kdy stavba ani není dokončena.

IV. g) Další procesní pochybení

46. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
47. Správní žaloba neslouží jako *actio popularis*, žaloba ve veřejném zájmu. Žalobce se může domáhat ochrany pouze svých vlastních veřejných subjektivních práv. K námitkám žalobce stran nedodržení lhůt ze strany stavebníka a účasti otce stavebníka u místního šetření bez plné moci soud dodává, že tyto skutečnosti nemohly nijak zasáhnout do práv žalobce, ani nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí.
48. Tyto námitky proto shledal soud nedůvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

49. Soud závěrem dodává, že námitky žalobce (zejména stran dotčení jeho vlastnických práv) jsou nedůvodné pouze v tomto okamžiku, jelikož namítané skutečnosti nebylo možné řešit v rámci dodatečného povolování stavby. To ovšem neznamená, že v případě nedodržení podmínek pro povolení stavby a stavebníkem tvrzených vlastností stavby se nelze bránit v jiných řízeních. Soud zároveň připomíná, že správní žalobou se lze bránit pouze zásahu do subjektivních veřejných práv, neslouží však ke kontrole postupu správních orgánů, který se žalobce nijak nedotýká.
50. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl, neboť není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. června 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu